

fer for visse personlige, kirkelige Tjenester, hvad de bitterlig ogsaa ere, og jeg har det bestemte Indtryk, at man ser saaledes paa disse Ydelsler, at man for Eksempel med Hensyn til Accidensofret ved BARNEDAAB mener, at det dog i Grunden er en Uting, at der ogsaa ved denne Dør skal gives Indgangspenge, thi det er ikke blot en Indgangsdør til den danske Folkekirke, men en Indgang til den kristne Menighed. Afsdøde Biskop Kierkegaard har en Gang brugt det stærke Udtryk derom — jeg tror, det var i Kirkekommissionen af 1868 — at det mindede lidt for meget om Afsdøpspenge, og jeg kan føje til, at jeg har hørt lignende Udtalelser om Ydelslerne ved Digitaler, at de mindede lidt om de papistiske Sjælemesser og om Skærtsilden. Derfor siger jeg, at jeg finder, at der ikke blot er de samme, men stærkere Grunde til at arbejde paa at komme bort fra Accidenser end til at arbejde paa Afløsning af selve Højtidssofret. Det er en Erfaring paa Landet, at paa Højtidsdage komme gerne Husfædrene selv og bringe dette Offer, gamle, sindige, tit hvidhaarede Mænd, som netop den Dag ville i Kirke for at bære deres Offer til Alteret, om det har været for koldt en anden Dag. Men ved BARNEDAAB kan man se rene Drengene komme — jeg vil ikke fælde nogen haard Dom, men man kan se, at det er dem en temmelig lille Sag at være Daabsfaddere, og at de ikke lægge megen Vægt paa den Slik, som dertil knytter sig, at bringe Offer. Og der er en anden Ting: fattige Folk, som ikke kunne betale dette Daabsoffer eller andre Accidenser; hvad skulle de gøre? Er det Kommunens Pligt at betale for dem, eller er det de kirkelige Embedsmænds Pligt eller Ret at afvise dem? De have dog en Ret til at skaffe sig Ofret, om ikke ved Udpantning, saa ved Søgemaal. Det indlade de sig naturligvis ikke paa — det vil jeg da tro, at ingen nogen Sinde har gjort; men Spørgsmaalet staar da uafgjort. I det hele tror jeg, at disse Accidenser ville føre til, at Folk alene af Hensyn dertil ville ubmelde sig af den danske Folkekirke. De have ikke Penge til at betale for BARNEDAABEN, og det er allerede en Kendsgerning, at mange lade sig borgerlig vi, fordi det kan ske billigere end ved at tage kirkelig Vielse paa Grund af de Udgifter, der her følge med til Offer. Nu have vi i den sidste Tid set, at saa betragtes vedkommende som udtraadte af Folkekirken, hvad de maatte ogsaa ere, og saa kommer der Banfælgeligheder ved Begravelsen. Det maa vi se at komme bort fra; det er uhyggeligt og skader den religiøse Udvikling.

Derfor slutter jeg mig til en saadan Afsløsningslov, naar der blot ikke bliver lagt Tvang paa, men det sker frivilligt, og der saa intet foregribes med Hensyn til en forventet Præstelønningslov, thi den maa vi dog en Gang faa. Jeg tror ikke, at der sker nogen som helst Uret derved. Mindretallet siger: „Ved Siden heraf begaar Flertallets Forslag derhos efter Mindretallets Opfattelse en Uret derved, at det lægger Afløsningen for de omhandlede Ydelsler over paa alle Kommunens til Folkekirken hørende Beboere“. Men det finder jeg ikke er nogen Uret, lige saa lidt som jeg finder, at der er nogen Uret i, at Samsundet træder til og støtter dem, der ikke kunne ernære deres Børn eller give dem Skolegang, hvortil ogsaa hører Oplysning i Kristendom. Jeg finder lige saa lidt, at der er noget usforvarligt i, at Samsundet træder til og støtter alle dem, der ikke kunne udrede disse kirkelige Ydelsler og af den Grund fristes til at forlade Folkekirken. Er det danske Kirkesamfund ikke saa stærkt, at det vil paatage sig det lidet, eller rettere findes der saa lidet kristelig Sans indenfor den danske Folkekirke, der dog rummer den kristne Menighed, at den ikke vil afholde de Byrder, der følge med at blive indlemmet i Menigheden og opdraget i den, er der saa liden Kristenkærlighed og Samsundsfølelse, saa siger jeg, at da er der daarligere Udgifter for den danske Folkekirke og den kristne Menighed i den. Jeg har dog en bedre Tro til den. Det er Grunden til, at jeg ikke finder, det er Uret at paalægge Samsundet de Byrder, der ere den enkelte for tunge at bære.

Jeg skal slutte med at anbefale den af Flertallet stillede Vending, som rigtignok gør Loven til noget helt andet, end den oprindeig var, gør den videre i Omfang, saaledes at Afløsningen kommer til at omfatte baade Højtidsoffer og Accidenser og Accidenser, men samtidig stiller det frit for Menighedens Medlemmer, om de ville have dermed at gøre eller ikke. Oprigtig talt tror jeg ikke, at det vil virke stort, men skulde der nogetsteds være en saa stor Uvilje mod disse Ydelsler, at man for enhver Pris vil af med dem, aabnes der en Udgang til dette som de hidtil ikke have haft. Siden 1885 have vi haft Udgang til at afløse Højtidssofret, men vi have ikke haft nogen Udgang til at komme bort fra det andet og efterhaanden tror jeg, at det vil blive mere og mere uhyggeligt at beholde disse Ydelsler.

NØD: Jeg var desværre forhindret i at være til Stede ved Sagens 1ste Behand-